02.05 **Hagen Goyvaerts** (VB): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de staatssecretaris, waarde collega's, ik wil mijn uiteenzetting vandaag beginnen met een kort citaat: "In België komen staatshervormingen meestal maar tot stand op grond van chantage, aftroggelarij en politieke koopjes". Ik weet niet of iemand in de zaal weet van wie die citaat komt? Het komt van gewezen eerste minister Leo Tindemans, geschreven in 2000 in "De memoires: gedreven door een overtuiging". Leo Tindemans kan het natuurlijk weten. Hij is een van de peetvaders van de allereerste Belgische staatshervorming in het begin van de jaren 70. Als CVP-voorzitter werkte hij ook mee aan de staatshervorming van 1980. Hij zal dat waarschijnlijk ook aan den lijve ondervonden hebben. Vandaar zijn gebalde uitspraak.

Collega's, ik wil tevens van mijn spreektijd gebruikmaken om nog een ander citaat te berde te brengen in het halfrond. Dat is meer ten behoeve van de Franstalige collega's, in het bijzonder de collega's van het FDF. Het is een citaat van Brussels FDF'er Lucien Outers. Hij is weliswaar geen politieke bondgenoot, integendeel zelfs, maar ik moet eerlijk bekennen dat hij als Franstalige geen ongelijk had toen hij in 1968 een boekje schreef getiteld *Le divorce belge*. Hij schreef in zijn boek, op bladzijde 207 het volgende:

"À la nécessité permanente de compromis qui oblige tous les partis d'Europe occidentale à trouver des solutions intermediaries pour satisfaire les tendances de leurs ailes progressistes et conservatrices s'ajoute en Belgique celle de rencontrer les intérêts divergents des Wallons, des Flamands et des Bruxellois. Le résultat de cet exercice d'équilibre est de vider souvent les remèdes proposés d'une bonne partie de leur substance. En appliquant des recettes contradictoires, on finit par les neutraliser. C'est pour cela que toute mesure importante prise dans le pays soulève souvent, et pour des raisons opposées, la colère des deux communautés linguistiques. Le compromis ne constitue plus le commun dénominateur des satisfactions mais la somme des mécontentements."

Enkele zinnen later voegt hij er het volgende aan toe.

"Cette méthode de gouvernement conduit le pays à la faillite."

Collega's, samengevat en vrij vertaald, wat men in dit land ook beslist, nooit is er iemand echt tevreden, omdat men er niet in slaagt de compromissen te sluiten, die de grootste gemene deler vormen van ieders genoegdoeningen, maar alleen de optelsom van de wederzijdse frustraties. Dat heeft Lucien Outers natuurlijk niet belet om later Belgisch minister te worden. Maar goed, dat is een detail en kan worden omschreven als typisch gedrag van een belgicist.

Mijn fractievoorzitter, mevrouw Barbara Pas, heeft daarstraks op dit spreekgestoelte reeds de essentiële kritiek meegeven die het Vlaams Belang heeft op de zesde "staatsmisvorming", inclusief de financieringswet. Ik zou daaraan graag nog wat elementen willen toevoegen in deze tweede ronde.

In de context van de zogenaamde Federale Staat België is het als Vlaams-nationalist steeds wat vreemd als wij het over staatshervorming moeten hebben. Wij leven vandaag in een land dat zichzelf presenteert als een federale staat, met een federale regering die paritair is samengesteld en een Federaal Parlement dat geen meerderheid heeft aan Vlaamse zijde. Een mooie democratie is dat.

Daarnaast zijn er drie Gewesten en, voorlopig toch nog, drie Gemeenschappen, elk met een eigen parlement en een eigen regering. Men moet dat toch maar eens proberen uit te leggen aan een buitenstaander, simpel is anders.

Vanaf 1970 tot op heden hebben de traditionele partijen ons opgezadeld met ondertussen vijf staatshervormingen, of in elk geval iets wat daarop lijkt, en de zesde staatshervorming, inclusief financieringswet, ligt ter bespreking. De Belgische staatshervormingen doen mij steeds denken aan een onvoltooide symfonie. Onder het motto "de Belgische inboedel geraakt maar niet opgedeeld", worden bevoegdheden op een onsamenhangende manier uitgestrooid over steeds meer nieuwe instellingen. Straks weten alleen nog gespecialiseerde deskundigen wie in dit land binnen welk territorium waarvoor de hand mag uitsteken. Dat kwistig uitstrooien van die versnipperde bevoegdheden wordt vaak ingegeven door het argument om politieke problemen op het Belgische niveau te voorkomen of omdat er anders toch maar ruzie van komt.

In de realiteit komt er ook geen einde aan al die staatsmisvormingen, en dat tot steeds meer ergernis

van steeds meer Vlamingen, omdat die vaststellen dat al die onafgewerkte, slecht geconcipieerde en onwerkbare staatshervormingen tot op heden helemaal niet tot een beter werkende staatsstructuur hebben geleid. Integendeel, dit land geraakt steeds meer verlamd door zijn complexiteit. De voorgestelde en ook alle voorgaande staatshervormingen brengen alvast niet meer zekerheid en meer voldoening bij de burgers, bij de Vlamingen.

Anderzijds – en wij moeten daarover helemaal niet flauw doen – bestaat er in dit land, in dit Belgisch samenlevingsmodel toch wel een vreemdsoortige visie op het federalisme. Die visie is totaal tegengesteld tussen het noorden en het zuiden van het land, die visie is totaal tegengesteld tussen Vlaamse en Franstalige politici.

Elke staatshervorming is voor de Franstaligen een niet-bespreekbaar eindpunt, onder het motto "het moet maar eens voorgoed gedaan zijn met dat staatsvormend gedoe". Voor de Franstaligen is er reeds meer dan genoeg gesplitst. Zij tonen zich telkenmale ruim tevreden, omdat vooral aan de financiële fundamenten van de Belgische Staat niet wordt geraakt. Een goed verstaander begrijpt zeer goed wat ik met financiële fundamenten bedoel.

Ik heb het dan meer bepaald over de transfers van het noorden naar het zuiden waarvoor Vlaanderen vandaag al veel, en morgen nog veel meer zal moeten betalen.

Aan Vlaamse kant is de toon minder positief. Voor steeds meer Vlamingen is het telkens opnieuw een voorbijgestreefde overgangsfase. Tenzij men Servais Verherstraeten heet, of Raf Terwingen. Als staatssecretaris heeft Servais Verherstraeten in de media het ene zegebulletin na het andere de wereld ingestuurd. Hij deed alsof er reuzenpassen vooruit werden gezet om zo tegemoet te komen aan de roep naar meer autonomie in Vlaanderen.

Mijnheer de staatssecretaris, u mag met mijn complimenten aan uw collega, Servais Verherstraeten, zeggen dat hij dwaalt. Ik zal u uitleggen waarom. Voor zij die de Belgische staat willen behouden, is de federatie of het federalisme natuurlijk een fopspeen. Het heeft de Vlamingen de indruk gegeven dat aan hun wensen tegemoet werd gekomen, terwijl het Vlaamse streven naar meer zelfstandigheid in de kiem werd gesmoord. Of zoals toenmalig senator Lode Claes het schreef in zijn boek *"De onafwendbare nederlaag*", ik citeer: "De Vlamingen wisten niet dat zij konden winnen en zij weten niet dat zij verloren hebben."

Het is niet mijn bedoeling om tijdens deze plenaire vergadering de politieke geschiedenis van de voorgaande staatshervormingen uit de doeken te doen. Ik durf echter de stelling naar voren te schuiven dat er van bij aanvang – de staatshervorming van 1980 – een verkeerde methode is gebruikt. Dat is ook de reden waarom onze politieke voorvaderen van destijds, zoals de Vlaams Nationale Partij – de VNP – en het Vlaams Blok, zich hebben afgekeerd van al dat staatsvormen, van al dat staatsmisvormen.

Ondanks de zware prijs die Vlaanderen in de afgelopen decennia al betaald heeft voor al die staatshervormingen blijkt het Belgische federalisme niet te werken. De Vlaamse grieventrommel weegt nog steeds even zwaar als voorheen. De Vlaamse resoluties van 1999 zijn uitgedraaid op een fata morgana. Het is een lege doos geworden. De zogenaamde consensus, de overeenstemming, de loyauteit, de fameuze federale politieke cultuur is tot op vandaag een fictie gebleven. Er is helemaal geen federale politieke cultuur. Er is alleen maar het afdreigen, het compenseren en het afkopen. De meerderheidsdemocratie is een ondergeschiktheidsdemocratie geworden, een mechanisme om de meerderheid ondergeschikt te maken aan de minderheid. Ook voor deze zesde staatshervorming is dat het geval.

In plaats van zeer duidelijke bevoegdheden van de nationale macht vast te leggen, zoals dit het geval is geweest met alle federale grondwetten zoals die van de Bondsrepubliek Duitsland en de Zwitserse Confederatie, heeft men het in België andersom gedaan. Het gevolg is dat de bevoegdheden van de nationale macht en die van de Gemeenschappen en Gewesten op een onvoorstelbare manier versnipperd zijn. Hierdoor is het land haast onbestuurbaar geworden en dat merken wij alle dagen op tal van domeinen. Zes regeringen en zeven parlementen, collega's, krijgt men aan geen enkel verstandig mens meer uitgelegd.

Bovendien zitten wij opgescheept met dat kluwen van Gewesten en Gemeenschappen, een idiote

opsplitsing, die nergens ter wereld bestaat. Voor het Vlaams Belang zijn de Gewesten en Gemeenschappen gewoon staatkundige nonsens. Daardoor is de Belgische staatsstructuur in de afgelopen decennia geëvolueerd naar een toonbeeld van hoe het echt niet moet. Laat ons zeggen dat de Belgische staatsstructuur een constitutioneel curiosum is geworden, dat in buitenlandse studies zijn ereplaats gekregen heeft als een casestudy inzake de complexiteit van een federatie, die praktisch tot een nagenoeg onwerkbare toestand heeft geleid.

Ik noem een paar elementen op die in een klassieke federatie niet bestaan, maar in dit oneigenlijke land wel.

Ten eerste, de fameuze alarmbelprocedure, waarbij een Franstalige minderheid in het Parlement het wetgevend werk kan stilleggen.

Ten tweede, de pariteit in de Ministerraad, waarbij de Franstalige minderheid een evenwaardige beslissingsmacht krijgt als de Vlaamse meerderheid.

Het is inderdaad een politieke anomalie dat een meerderheid de beslissingsbevoegdheid over haar eigen lot in de handen van een minderheid legt, want hier komt het in de praktijk op neer: de Vlaamse meerderheid verbindt er zich toe de Franstalige minderheid te laten beslissen over de financiële toekomst van Vlaanderen. Voor ons niet gelaten, collega's, het Vlaams Blok van destijds en het Vlaams Belang van nu hebben bij iedere staatshervorming, zowel in het verleden als bij deze zesde staatshervorming, geen reden tot klagen gehad, omdat door al die onevenwichtige wettelijke bepalingen een echt federaal bestel steeds meer onmogelijk wordt.

Ik stel ook vast dat de spanningen tussen de Gemeenschappen niet op een structurele manier worden weggenomen. Iedere staatshervorming in België is voor ons, als Vlaams-nationale partij, telkenmale een stap richting separatisme. Ik heb persoonlijk nog niet zo veel staatshervormingen meegemaakt, maar ik heb mij toch al dikwijls afgevraagd of na ieder proces van staatshervorming de Franstalige landgenoten de Vlamingen beter begrijpen dan daarvoor. Ik vraag mij ook af of er bij de Franstalige landgenoten na iedere staatshervorming meer begrip opgebracht wordt voor de verzuchtingen van de Vlamingen. Ik moet eerlijk bekennen dat ik op die twee vragen tot nu toe van de Franstaligen nog nooit een ernstig antwoord gehoord heb.

Het enige wat ik weet, is dat er een verschil in opvatting bestaat, een verschil in politieke visie tussen Vlamingen en Walen, over het verdere verloop van een staatshervorming. Een meerderheid van de Walen en de Franstaligen beschouwt of bestempelt elke Vlaamse politicus die op een uitgesproken manier opkomt voor een grotere zelfstandigheid of de Vlaamse onafhankelijkheid of orde op zaken wil stellen in de onaanvaardbare financiële transfers tussen de deelgebieden als "un excité", als een gevaarlijk individu, dat bijgevolg onmiddellijk in het verdomhoekje gezet moet worden, met de stempel van ultranationalist. Wie de Waalse en Franstalige Brusselse pers aandachtig volgt en leest, weet vrij vlug waar het schoentje wringt.

Alle herrie van de Walen en de Franstalige Brusselaars gaat in essentie niet over het voortbestaan van het Belgisch koninkrijk, maar wel over het veiligstellen van de financiële transfers van het noorden naar het zuiden van dit land. Vandaar dat ze niet aanvaarden dat de enorme financiële transfers van het noorden naar het zuiden onder controle van de Vlamingen zouden komen.

Om een voorbeeld te geven. Gewezen minister van Sociale Zaken Frank Vandenbroucke heeft dat destijds aan den lijve ondervonden en heeft er een zware prijs voor betaald. Hij was het beu om een door de PS gedicteerd beleid te voeren en dus te sturen met de handrem op. Als minister wordt op het departement Sociale Zekerheid niet buiten de lijntjes gekleurd: als men dat doet, kost dat de betrokken minister zijn kop. Dat is voor de Walen en Franstaligen een echte nachtmerrie, vandaar dat men zo vasthoudt aan die unitaire sociale zekerheid. De Vlamingen mogen nooit uit het oog verliezen dat dit het breekijzer is van de Franstaligen en de Walen om iedere verdere natievorming van Vlaanderen en Wallonië tegen te houden. Dat is de essentie van het verhaal, al decennia: al de rest is, bij wijze van spreken, larie en apekool. Ik betreur alleen dat vele Vlaamse collega's op dat vlak in dit halfrond aan geheugenverlies lijden. Ze zouden nochtans beter moeten weten.

Wat de financieringswet betreft. Daar werd bij vorige staatshervormingen al heel wat gemorreld. Ook nu nog blijft de financieringswet gebaseerd op een dotatieregeling die evenwel niet leidt tot een

grotere financiële verantwoordelijkheid omdat bij de financieringswet de uitgaven niet gekoppeld zijn aan de inkomsten en dit dus niet kan leiden tot een evenwichtig financieel beleid. Tot op vandaag geven de Gewesten en Gemeenschappen het geld uit dat door de federale staat wordt geïnd. Dan heb ik het nog niet over de fundamentele ongelijkheid tussen Vlaanderen en Franstalig België die in de financiële regeling zit ingebakken. Mocht er echt fiscale autonomie bestaan, dan konden de deelstaten zelf een aantal essentiële keuzes maken als het zou gaan over de herverdeling van de welvaart tussen hun staatsburgers of als het zou gaan over het minder beslag leggen op de economische productiviteit van hun staatsburgers.

En ja, het heffen van belastingen is een belangrijk instrument voor het overheidsbeleid. Zonder de hefboom van de fiscale politiek wordt de mogelijkheid tot het uitbouwen van een staat geamputeerd. Fiscale autonomie versterkt bovendien ook de democratische legitimiteit. Tot op vandaag kunnen de Vlamingen de Vlaamse regering en het Vlaamse parlement niet verantwoordelijk stellen voor het fiscale klimaat waarin ze leven en waarvan een zekere bedreiging voor hun sociaaleconomische toekomst uitgaat. Over de fiscale druk die de Vlamingen ondergaan, wordt nog steeds beslist op het federale niveau. Dat heeft tot gevolg dat de Vlamingen te veel belastingen betalen voor de uitgaven die de Vlaamse regering doet. Fiscale autonomie laat Vlaanderen, maar ook Wallonië, toe rechtstreeks de vruchten te plukken van het gevoerde beleid.

Het is volgens mij volstrekt logisch en bovendien democratisch zeer legitiem dat eenzelfde vertegenwoordiging ten overstaan van eenzelfde soevereine omschrijving verantwoordelijk is voor zowel het inkomen- als het uitgavenbeleid, zeker inzake die materies die hem zijn toevertrouwd.

Men zou in een volwassen federaal land verwachten dat een staatshervorming leidt tot een verdere ontwikkeling van de staat, waarbij bijgevolg maatregelen worden genomen die een verdere verzelfstandiging van de deelentiteiten versterkt.

Onze fundamentele kritiek op de afgelopen staatshervormingen, dat is bij de zesde staatshervorming opnieuw het geval, is altijd geweest dat iedere Belgische staatshervorming telkens opnieuw eerder zorgt voor een belemmering en zelfs een blokkering van het proces van verzelfstandiging, het proces naar onafhankelijkheid. Ook deze staatshervorming staat opnieuw bol van maatregelen die de verzelfstandiging blokkeren en of belemmeren.

Als wij het hebben over de bijzondere financieringswet kan ik toch wel drie elementen meegeven, ter verduidelijking, waarom wij ons daartegen verzetten.

Ten eerste, de voorliggende bijzondere financieringswet is qua complexiteit en transparantie een weinig transparante wet. Deze complexiteit is het gevolg van verschillende aanpassingen die deze bijzondere wet door de jaren heen heeft moeten ondergaan.

Ook de financieringsmethodes waarvoor de traditionele Belgische partijen hebben geopteerd, waren vaak niet de eenvoudigste oplossing. Ik verwijs naar het gebruik van bijvoorbeeld de negatieve term bij de Lambermont-middelen.

Daarnaast wordt ook gebruikgemaakt van soms ondoorzichtige verdeelsleutels. De complexiteit van de bijzondere financieringswet wordt ook versterkt door het veelvuldige gebruik van overgangsperiodes, wat maakt dat bepaalde financieringsmechanismen of verdeelsleutels jaar na jaar werden gewijzigd.

Dit alles leidt tot de conclusie dat de bijzondere financieringswet in de loop van de jaren stilaan is veranderd in een doolhof van financieringsmethodes en verdeelsleutels.

Het gebrek aan transparantie leidt ertoe dat verschillende zaken van de bijzondere financieringswet als het ware verborgen blijven. Zo is er een impliciet solidariteitsmechanisme ten voordele van de Franse Gemeenschap, die nergens expliciet staat neergeschreven, maar wel aanwezig is door het gebruik van bepaalde verdeelsleutels.

Een tweede element van de bijzondere financieringswet zijn natuurlijk de perverse effecten. In de huidige bijzondere financieringswet zijn er op dit ogenblik enkele zaken aanwezig die perverse effecten tot gevolg hebben. Het zijn vooral deze effecten die over de jaren heen tot discussies hebben

geleid. Deze effecten zijn verbonden aan de nationale solidariteitsbijdrage en de negatieve term.

Het belangrijkste perverse effect van de bijzondere financieringswet is dat het *juste retour*-principe wordt overgecompenseerd door solidariteit. Voor het Vlaamse Gewest betekent dit dat ze per capita minder middelen overhoudt dan het federale gemiddelde, terwijl de per capita opbrengsten van de personenbelasting van het Vlaams Gewest ruim boven het federale gemiddelde zitten.

Bij de twee andere Gewesten nemen we net het omgekeerde effect waar. Dankzij de solidariteitstussenkomst ontvangen zij per capita netto veel meer middelen dan ze zouden ontvangen enkel op basis van het *juste retour*-principe. Hierdoor is het zelfs mogelijk dat ze meer middelen ontvangen dan het federale gemiddelde. Dit pervers effect is het gevolg van een te omvangrijke solidariteitstussenkomst.

Een derde element heeft te maken met de fiscale autonomie en de responsabilisering. Fiscale autonomie is een gevoelig element in de bijzondere financieringswet en maakt dan ook vaak het onderwerp uit van hevige discussies. Er heerst ook heel wat verwarring over dit onderwerp.

Eerst en vooral dient een duidelijke keuze te worden gemaakt over hoe de omvang van de fiscale autonomie wordt bepaald. Indien de fiscale autonomie wordt beschouwd ten opzichte van alle middelen die de Gemeenschappen en de Gewesten ontvangen van de federale overheid, zal ze uiteraard veel lager liggen dan de fiscale autonomie beschouwd ten opzichte van de middelen die enkel de Gewesten ontvangen van de federale overheid.

Om alle verwarring in de toekomst te vermijden, zou het dan ook aangewezen zijn dat deze principiële kwestie voor eens en voor altijd wordt beslist door het in een referentiekader vast te leggen in de bijzondere financieringswet. Wij stellen echter vast dat dit niet gebeurt.

Een aantal voorgaande sprekers heeft het gehad over de problematiek van de Brusselse instellingen en de financiering of herfinanciering ervan. Ook dat onderwerp geeft systematisch aanleiding tot controverse.

Een ander belangrijk element in de zesde staatshervorming is het vraagstuk van de financiering van Brussel, meer bepaald het aspect van de onderfinanciering van Brussel. Ook dat debat zorgt voor tegenspraak.

Voor een van de meest recente studies aangaande het vraagstuk van de onderfinanciering van Brussel verwijzen wij naar de publicatie getiteld *"De onderfinanciering van Brussel, een mythe*" van april 2009 door het Vlaams Instituut voor Economie en Samenleving - VIVES -, verbonden aan de KU Leuven.

Dat instituut kwam in zijn rapport tot de volgend conclusie, en ik citeer: "Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is niet ondergefinancierd, hoogstens ondergefinancierd voor de eigen gewestelijke taken. Indien er sprake is van onderfinanciering, is dat mede het gevolg van een oneigenlijke financiering door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van vooral de Franstalige Gemeenschap. De financiering van de gemeenschapsmateries, zowel door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest als door de Brusselse gemeenten, verdringt gewestelijke uitgaven, in het bijzonder die in het verband met de economie en de werkgelegenheid. De financiering van de Franse Gemeenschap, de Brusselse gemeenten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn dus communicerende vaten. De financiering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest kan dus niet op zichzelf worden bekeken."

Waarom dit door de Franstaligen en hun Vlaamse bondgenoten anders wordt bekeken, is te wijten aan politieke factoren. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft de ambitie een volwaardig gewest te worden om op die manier het Franstalige overwicht binnen de Belgische staatsstructuren te optimaliseren.

Ik bedoel daarmee dat door de drieledigheid van dit land, met het Vlaams Gewest aan de ene kant en het Waalse en het Brussels Gewest aan de andere kant, twee Franstalige Gewesten staan ten opzichte van een Vlaams Gewest.

Daarin zit juist de paradox verscholen. Hoewel men het predikaat Hoofdstedelijk, dat verwijst naar het

specifiek statuut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, liever ziet verdwijnen, roept men toch de hoofdstedelijke functie in om extra financiering te krijgen. Via de federale Belirisgelden kan op die manier een extra financieringsbron aangeboord worden om een aantal infrastructuurwerken uit te voeren. De roep om steeds meer bijkomende middelen heeft enkel tot doel de transfermachine richting Franse Gemeenschap in leven te houden. In die zin is de zogenaamde controverse enkel geïnspireerd door het eigenbelang van de machthebbers in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Franse Gemeenschap. Dat het Brussels territorium binnen de Franse Gemeenschap meer dan rijkelijk werd bedeeld, zorgt in Wallonië sporadisch voor een aantal kritische stemmen en ook in het Waals Gewest klinkt de kritiek daartegen niet al te luid. De Franstaligen weten immers dat er voor hen hogere strategische belangen op het spel staan, namelijk het losweken van Brussel uit het Vlaams grondgebied en de stapsgewijze uitbouw van *une fédération Bruxelles-Wallonie*, ook al is dat niet in het belang van Wallonië.

Voorgaande sprekers hebben het vandaag al eens gehad over de gevolgen voor de sociale zekerheid. In de afgelopen weken hebben ook heel wat verschillende politici van de traditionele partijen moord en brand geschreeuwd als het over de splitsing van de sociale zekerheid ging. Het Vlaams Belang is van oordeel dat de communautarisering van delen van de sociale zekerheid, zoals de kinderbijslag, niet overroepen mag worden. De totale sociale zekerheid omvat een bedrag van 92 miljard euro, althans als ik mij mag baseren op de rekeningen van 2011, waarvan de gezondheidszorg het grootste deel inneemt, namelijk 26 miljard euro. Uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid zijn goed voor 7 miljard euro. De pensioenen bedragen zowat 34 miljard euro. Werkloosheid en loopbaanonderbreking zorgen voor 9 miljard euro aan uitgaven, gezinsbijslagen voor 6 miljard euro. Diverse werkingskosten, arbeidsongevallen, beroepsziekten en sociale bijstand zijn samen ook goed voor 10 miljard euro. In totaal komt dat, zoals ik zei, uit op 92 miljard euro. Met de zesde staatshervorming wordt daarvan slechts 11,7 miljard euro overgeheveld, waarin de kinderbijslag een aandeel heeft van 5,8 miljard euro. De bevoegdheid mag dan wel overgeheveld worden, maar de regisseursrol blijft stevig in handen van de federale overheid.

Daartegenover stel ik mij de vraag hoe op een efficiënte manier een Vlaamse of een Waalse ouderenzorg georganiseerd kan worden als de verpleegkundige zorgen, de kinesitherapie en de geneesmiddelen volledig federaal blijven. Het gezondheidsbeleid, het RIZIV, alsook het prijsbeleid voor producten en prestaties, blijven exclusief federaal verankerd.

Ja, het Vlaams Belang is een grote voorstander van een eigen sociale zekerheid. Daar zijn veel goede redenen voor. Het gaat er niet alleen om efficiënt maatwerk af te leveren en eigen klemtonen te leggen, het gaat ook om het veiligstellen van de betaalbaarheid en de toegankelijkheid, om het hoofd te bieden aan toekomstige technologische evoluties.

Ook het aanpakken van de wachtlijsten in de zorg is een belangrijk aspect. Sommigen verwijten ons een gebrek aan solidariteit, maar wij willen precies ons socialezekerheidsmodel veiligstellen voor de toekomstige generaties. Dat is pas solidariteit. Wij willen dus geen verarming van Vlaanderen.

Ik hoor de Belgicistische partijen nu zeggen dat het vlaams Belang gewoon alles wil splitsen maar dat dit, gelet op de beperkte schaalgrootte, helemaal geen zin heeft. Waarvan akte. Mag ik de collega’s er echter op wijzen dat 12 volwaardige lidstaten in Europa kleiner zijn dan Vlaanderen? Of zijn Cyprus, Denemarken, Estland, Finland, Ierland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Slowakije, Slovenië en het kersverse EU-lid Kroatië niet in staat hun eigen solidariteit te organiseren? In de praktijk zie ik het tegendeel.

Ik stel vast dat er in deze zesde staatshervorming nergens sprake is van de afbouw van de geldtransfers in de sociale zekerheid vanuit Vlaanderen naar Brussel en Wallonië. De geldstromen blijven welig vloeien: ongeveer 12 miljoen euro per jaar. Concreet komt dat neer op 1 800 euro per Vlaming, en dat elk jaar opnieuw, of maandelijks zo’n slordige 600 euro per Vlaams gezin.

Daar de financiering veelal federaal blijft, kan men niet veel afbouw van de transfers in die sector verwachten. Het zou een andere zaak zijn indien werk werd gemaakt van een homogene overheveling van het arbeidsmarktbeleid, inclusief de werklozensteun.

Als Vlamingen hebben wij de neiging ons te beperken tot Vlaamse studies over staatshervormingen en bijzondere financieringswetten. Soms krijgen wij ook argumenten aangereikt uit onverwachte hoek.

Deze plenaire vergadering kon niet beter gepland zijn. Sinds begin november beschikken wij immers over een studie van de Universiteit van Namen, meer bepaald het Centre de recherches en Économie Régionale et Politique-Économique, en van het departement Toegepaste Economische Wetenschappen van de Brusselse ULB. De titel luidt: *La sixième reforme du fédéralisme belge: impact budgétaire du transfert des compétences et des nouvelles modalités de financement*.

Deze studie is begin november verschenen. De academische specialisten hebben de impact van de nieuwe financieringswet onderzocht op de middelen van het Belgische federale niveau en de diverse deelgebieden. De resultaten liegen er niet om. Hun conclusie is overduidelijk. In tegenstelling tot wat mevrouw Vienne van de Parti Socialiste vanmorgen durft te verklaren, namelijk dat er bij deze staatshervorming geen winnaars of verliezers zijn, komen deze Franstalige academici in hun studie tot een heel ander besluit. De winnaar van deze zesde staatshervorming is volgens hen België. De middelen voor de nieuwe bevoegdheden worden niet helemaal overgeheveld, en dus doet de Belgische overheid een groot financieel voordeel.

Ook het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is bij de winnaars, dankzij de extra zak met geld die het door deze zesde staatshervorming krijgt toegeschoven: 500 miljoen euro gedurende 20 jaar. Dat is geen habbekrats.

Daartegenover staat geen enkele resultaatsverbintenis, laat staan enige inspanning. De financiële toestand van het Waals Gewest krijgt een stevige klap en herstelt zich dan tot 2023 een beetje maar blijft in het rood. De Franse Gemeenschap zakt wat trager weg maar blijft ook geld inboeten. En — o verrassing! — , Vlaanderen moet het grootste offer brengen. Collega's, voor alle duidelijkheid, niet het Vlaams Belang zegt dat, maar wel de specialisten; het zijn de academici van de universiteiten van Namen en Brussel die in hun studie tot die conclusie komen. In 2025, binnen 12 of 13 jaar, wint België 2,4 miljard euro aan de operatie van de zesde staatshervorming. Brussel krijgt er 173 miljoen bij, het Waals Gewest moet het dan met 316 miljoen minder stellen, de Franse Gemeenschap krijgt 517 miljoen euro minder en Vlaanderen levert 1,7 miljard euro in. Ik zou zeggen merci Open Vld, merci CD&V, merci sp.a.

Laat het duidelijk zijn, deze staatshervorming dient niet om België een moderne structuur te bezorgen, ze dient enkel om België te laten overleven. Niet de deelstaten worden versterkt maar het federaal niveau met zijn Franstalig overwicht. Voor Vlaanderen gaat het om een aderlating van 4 % voor de totale inkomsten in 2016 en 3 % van het bbp in 2025. Dit effect is het gevolg van de opgelegde deelname van de deelstaten aan de gezondmaking van de federale financiën en de vergrijzingskost. Dat is de factuur die deze belastingregering van Vld, CD&V en sp.a doorschuift naar Vlaanderen.

De onderzoekers van de universiteit van Namen en de ULB stelden ook vast dat de middelen minder fors krimpen bij een hogere economische groei dan verwacht, maar net nog meer wegsmelten als het economisch niet zo goed zou gaan. De geschetste effecten kunnen dus nog veel erger zijn als de economische motor wat gaat sputteren en hij draait momenteel al op een laag pitje. Het valt op dat de rekening bij magere economische groei meteen zeer hoog zal oplopen voor de deelstaten, terwijl het positieve effect van een hogere economische bloei voor de financiering van die deelgebieden relatief beperkt blijft.

Collega's, alsof dat nog niet voldoende is, doen de onderzoekers ook de vaststelling dat een verschil in economische prestaties tussen Vlaanderen en Wallonië haast geen gevolgen heeft voor de financiering. Als Wallonië de komende jaren economisch slechter of beter presteert dan Vlaanderen, dan zal dat een klein effect hebben op het verlies dat het Gewest lijdt in de financiering. Goede economische prestaties vergulden de pil voor Wallonië een beetje. Voor Vlaanderen speelt dat verschil in regionale economische prestaties evenwel zo goed als niet. Of Vlaanderen het economisch beter, even goed of slechter doet dan Wallonië vertaalt zich volgens het onderzoek niet in een betere financiering van Vlaanderen. Collega's, de moraal van het verhaal is dus dat Vlaanderen de grote verliezer is van de nieuwe financieringswet.

Mijnheer de voorzitter, mijnheer de staatssecretaris, collega's, bijgevolg kan ik alleen maar besluiten dat de zesde staatshervorming, en het financieringsdeel in het bijzonder, een desillusie zal blijken voor Vlaanderen. Vlaanderen moet vooral hopen op een structureel hogere groei om voordeel uit de voorziene bijzondere financieringswet te halen. Dat is niet vanzelfsprekend, niet alleen in het licht van de huidige en komende economische verwachtingen, die al niet rooskleurig zijn, maar vooral als wij de

economische prestaties uit het verleden bekijken. Zoals steeds is er een gedrocht van een compromis uit de bus gekomen. Alweer hebben de Franstalige partijen het meest uit de brand gesleept en hebben de Vlaamse onderhandelaars zich laten rollen.

Ik sluit mij dus aan bij de conclusie die mijn collega Barbara Pas zojuist heeft gemaakt. Het standpunt van het Vlaams Belang blijft klaar en duidelijk; de institutionele bric-à-brac en de confederalistische constructies die alleen leiden tot meer België, moeten worden stopgezet. Wij willen dat Vlaanderen zijn eigen lot en zijn eigen bevoegdheden in handen neemt. Wij moeten het lot in handen nemen, niet op basis van en op het ritme van wat de Franstaligen aanvaardbaar vinden, maar op basis van wat noodzakelijk is voor de toekomst van Vlaanderen. Niet op basis van de dada's van de ene of de andere politieke partij, maar op basis van wat de kiezer van zijn overheid verwacht. Niet het mogelijke of het haalbare moet de leidraad zijn, maar het voor Vlaanderen noodzakelijke moet het uitgangspunt zijn.

En dat vinden wij helemaal niet terug in deze zesde staatshervorming, annex bijzondere financieringswet, en bijgevolg kunnen wij deze niet goedkeuren, laat staan steunen. Sterker nog, wij gaan met overtuiging tegenstemmen.